

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Kühna a členů JUDr. Miroslavy Jirmanové, JUDr. Petry Janouškové, Mgr. Vojtěcha Jaroše, Mgr. Tomáše Pospíchala a JUDr. Ireny Schejbalové, o návrhu **ministra spravedlnosti** ze dne 12. 11. 2018 na zahájení kárného řízení proti kárně obviněnému **JUDr. Milanu Usnulovi**, soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Praha 9, se sídlem Bryksova 763/46, Praha 9 - Černý Most, zast. Mgr. Janem Hejdukem, advokátem se sídlem Nad Primaskou 1179/27, Praha 10, při ústním jednání konaném dne 23. dubna 2019,

t a k t o :

JUDr. Milan Usnul,
soudní exekutor,
Exekutorský úřad Praha 9, se sídlem Bryksova 763/46, Praha 9 - Černý Most

podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů,

s e z p r o š ť u j e

návrhu, jímž mu bylo kladeno za vinu,

že v řízení vedeném pod sp. zn. 098 EX 01328/15 jeho zaměstnankyně zadala dne 24. 2. 2016 platební příkaz k výplatě částky 1 056 488,30 Kč oprávněné obchodní společnosti ELSICO, spol. s r. o., a to přesto, že proti povinné obchodní společnosti ELTRAS, spol. s r. o. bylo dne 18. 2. 2016 zahájeno insolvenční řízení vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. MSPH 95 INS 3799/2016, s nímž byly spojeny účinky podle § 109 odst. 1 písm. c) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), přičemž soudní exekutor v období ode dne 18. 2. 2016 do dne 24. 2. 2016 nezajistil, aby zabránil takovému postupu,

neboť uvedený skutek není kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 12. 11. 2018 došla kárnému soudu kárná žaloba podaná ministrem spravedlnosti. Kárný žalobce podal žalobu proti soudnímu exekutorovi JUDr. Milanu Usnulovi (dále též jen „kárně obviněný“, „exekutor“ nebo „soudní exekutor“). Kárný žalobce viní soudního exekutora z toho, že v řízení vedeném pod sp. zn. 098 EX 01328/15 jeho zaměstnankyně zadala dne 24. 2. 2016 platební příkaz k výplatě částky 1 056 488,30 Kč oprávněné obchodní společnosti ELSICO, spol. s r. o. Učinila tak přesto, že proti povinné obchodní společnosti ELTRAS, spol. s r. o. bylo dne 18. 2. 2016 zahájeno insolvenční řízení vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. MSPH 95 INS 3799/2016, s nímž byly spojeny účinky podle § 109 odst. 1 písm. c) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon). Soudní exekutor proto neměl vymožené plnění vyplatit oprávněné. Vyplacením peněz exekutor porušil § 46 odst. 7 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád).

[2] Kárně obviněný exekutor ve svém vyjádření popřel, že by se dopustil kárného provinění. V zásadě souhlasí s tím, že se celá věc udála tak, jak líčí kárný žalobce. Upozorňuje ale, že ve vztahu k plnění vymoženému od povinné ELTRAS bylo plnění složeno do úschovy, tedy již v okamžiku, kdy se peníze dostaly na účet exekutora, se staly vlastnictvím oprávněné společnosti. O kárném deliktu proto nelze hovořit, k porušení § 46 odst. 7 exekučního řádu nemohlo dojít. Exekutor připouští, že formálně nesplnil podmínky pro úschovu, porušil stavovské předpisy Exekutorské komory České republiky, to je však jiný delikt než ten, za který je nyní žalován. Dále se brání tím, že peníze byly vyplaceny exekutorovi ještě před zahájením insolvenčního řízení. Právní názor, podle něhož v takovémto případě je vymožené plnění možné vyplatit oprávněnému, je zcela legitimní. Vyplacením částky totiž dluh zanikl, proto se ani vyplacená částka nemohla stát součástí majetkové podstaty insolvenčního dlužníka.

[3] Kárný soud nejprve zkoumal, zda kárná žaloba splňuje předpoklady pro věcné projednání. Dospěl k závěru, že byla podána osobou k tomu oprávněnou, obsahuje stanovené náležitosti a byla podána ve lhůtě stanovené v § 117 odst. 3 exekučního řádu.

[4] Ve věci proběhlo ústní jednání dne 23. 4. 2019.

[5] Z provedených důkazů plyne, že se celá věc skutečně odehrála tak, jak říká kárný žalobce. Soudní exekutor byl pověřen dne 1. 12. 2015 Obvodním soudem pro Prahu 4 vedením exekuce oprávněné společnosti ELSICO proti povinné společnosti ELTRAS, k uspokojení peněžité pohledávky ve výši 1 171 503,52 Kč s příslušenstvím. Dne 17. 2. 2016 byla vyplacena na účet exekutora částka 1 252 484,10 Kč od společnosti ELTRAS. Tuto částku vyplatil exekutor oprávněné společnosti ELSICO o týden později, dne 24. 2. 2016. Mezitím, dne 18. 2. 2016 v 11:56 hod. bylo k návrhu společnosti ELTRAS jako

pokračování

insolvenčního dlužníka s touto společností zahájeno insolvenční řízení. Insolvenčním správcem byl opatřením předsedy Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2016 určen JUDr. Michal Kalenský.

[6] Exekutor se bránil předně tím, že částka byla složena do úschovy a stala se tak v okamžiku vyplacení majetkem oprávněné společnosti ELSICO. Kárný soud však dospěl k závěru, že žádnou úschovu v roce 2016 exekutor nevedl. To plyne jednak ze samotných informací exekutora během kontroly 13. 9. 2017 (viz protokol z kontroly ministerstva spravedlnosti vyhotovený dne 31. 1. 2018), jednak z toho, že ani formálně požadavkům úschovního řádu exekutor nevyhověl, nevyčlenil pro úschovu samostatný účet apod. Na tom nic nemůže změnit ani smlouva o provádění exekuce Sml. 07/2014, podle jejíhož čl. II. odst. 3 se veškeré finanční prostředky vymožené pro oprávněného převádějí oprávněnému v den vymožení, pokud tomu nebrání jiné skutečnosti; k datu vymožení měly být vymožené peníze neformálně převedeny jako peníze v úschově oprávněného u soudního exekutora. Kárný soud k tomu uvádí, že úschova u exekutora je institut formálně upravený stavovským předpisem Exekutorské komory České republiky ze dne 23. 5. 2002, kancelářský řád, v § 40 násl., respektive v úschovním řádu, který tvoří přílohu č. 6 kancelářského řádu. To, co si neformálně ve smlouvě s oprávněným nebo jeho advokátem exekutor jako úschova označil, nesplňuje parametry úschovy podle uvedených předpisů.

[7] V tomto tedy kárný soud souhlasí s kárným žalobcem. Pro posouzení nynější věci však toto pochybení exekutora není významné.

[8] V nynější věci jde především o právní otázku – spor o výklad § 46 odst. 7 exekučního řádu. Kárnou odpovědnost exekutora však nelze dovodit jen proto, že exekutor zastává odlišný právní názor či výklad právního předpisu než kárný žalobce, ledaže by byl takový výklad zjevně excesivní. Kárný soud proto musel zvážit, zda argumentace, kterou volí kárně obviněný exekutor, je alespoň *prima facie* legitimní, nebo zda jde o excesivní výklad právního předpisu (srov. rozhodnutí ze dne 6. 3. 2018, čj. 14 Kse 2/2017-108, věc *Zwiefelhofer*, bod 43, s citací starší judikatury).

[9] Kárný soud zdůrazňuje, že dále uvedeným výkladem rozhodně nenahrazuje činnost civilních soudů. Jen civilním soudům přísluší finálně posoudit, která z rozdílných interpretací § 46 odst. 7 exekučního řádu je po právu. Kárné řízení nemůže nahrazovat chybějící civilní judikaturu, nemůže ani rozsuzovat právní otázky, které jsou v exekučním či insolvenčním právu sporné. Pro závěr, že exekutor určitým právním výkladem nenaplnil znaky kárného deliktu, bohatě postačí závěr, že exekutor zastává výklad, který je legitimní, byť samozřejmě nemusí být nutně správný (což finálně řekne pozdější civilní judikatura).

[10] Jiná je samozřejmě situace, pokud původně neurčitá slova zákona již v okamžiku exekutorova jednání byla vyložena civilní judikaturou, typicky Nejvyšším soudem.

V takovémto případě by se exekutor již nadále nemohl hájit tím, že i jeho výklad je (teoreticky) možný. Exekutor musí přihlížet k vývoji soudního výkladu práva a musí tento vývoj ve své rozhodovací praxi zohledňovat a respektovat.

[11] Z dále uvedených důvodů kárný soud dospěl k závěru, že právní argumentace exekutora byla v roce 2016 přinejmenším *prima facie* legitimní (byť kárný soud samozřejmě neříká, že proto byla též správná). Jak dále kárný soud vysvětlí, legitimita argumentace kárně obviněného exekutora je dána též tím, že žádná jasná a jednotná civilní judikatura k nyní sporné otázce v roce 2016 neexistovala.

[12] Podle § 46 odst. 7 exekučního řádu, ve znění počínaje od 1. 1. 2014, pokud zvláštní právní předpis stanoví, že *exekuci nelze provést^{16d)}, exekutor nečiní žádné úkony, jimiž se provádí exekuce, pokud zákon nestanoví jinak. Insolvenčnímu správci nebo v rámci likvidace dědictví do likvidační podstaty exekutor vydá vymožené plnění bezodkladně po právní moci usnesení, kterým rozhodne po odpočtu nákladů exekuce o vydání vymoženého plnění insolvenčnímu správci nebo do likvidační podstaty*. Poznámka pod čarou 16d) odkazuje například na § 109 odst. 1 písm. c), § 267 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon).

[13] Podle § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona se zahájením insolvenčního řízení se spojuje mj. ten účinek, že výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty, lze nařídit nebo zahájit, nelze jej však provést.

[14] Podle § 2 písm. e) insolvenčního zákona se pro účely tohoto zákona rozumí *majetkovou podstatou majetek určený k uspokojení dlužnickových věřitelů*. Podle § 205 odst. 1 insolvenčního zákona jestliže insolvenční návrh podal dlužník, *náleží do majetkové podstaty majetek, který dlužníkovi patřil k okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, jakož i majetek, který dlužník nabyt v průběhu insolvenčního řízení*.

[15] Kárný žalobce vychází ve své žalobě z takového výkladu § 46 odst. 7 exekučního řádu, dle něhož insolvenčnímu správci měl exekutor vydat vymožené plnění bez ohledu na to, kdy plnění vymohl. Z hlediska tohoto výkladu není podstatné, že peníze na účet exekutora dorazily ještě před zahájením insolvenčního řízení. Kárný žalobce tento závěr prezentuje jako zjevenou pravdu, v žalobě necituje ve prospěch tohoto závěru žádnou judikaturu. Během jednání se zástupkyně kárného žalobce odvolala na soudní praxi, tu ale nijak necitovala.

[16] Výklad, že veškeré vymožené plnění, které je v době zahájení insolvenčního řízení na účtu exekutora, je exekutor v souladu s § 46 odst. 7 exekučního řádu povinen vydat insolvenčnímu správci, zastává např. komentář k exekučnímu řádu od autorů Kasíková a

pokračování

kol. Komentář k § 46 odst. 4 zdůrazňuje povinnost exekutora vyplatit včas oprávněnému vypořádanou částku, „zejména s ohledem na důsledky spojené dle § 109 odst. 1 písm. c) [insolvenčního zákona] se zahájením insolvenčního řízení, kdy platby nepřevedené oprávněnému musí exekutor vydat ve prospěch majetkové podstaty“. Podobnému závěru nasvědčuje i komentář k § 46 odst. 7 exekučního řádu (Kasíková, M., Komentář k § 46 In: KASÍKOVÁ, M. a kol. *Exekuční řád. Komentář* [online]. 4. vydání. Praha: C.H. Beck, 2017, verze dostupná na www.beck-online.cz).

[17] Kárný soud podotýká, že kárně obviněný exekutor závěry právě uvedeného komentáře zná a zpochybňuje je vlastní odlišnou právní argumentací (viz též níže).

[18] Z publikované judikatury se k této otázce do února 2016 (kdy došlo ke skutku, který kárný žalobce hodnotí jako kárný delikt) přímo vyslovalo jen usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 24 Co 154/2014, publ. pod č. 2/2015 Sb. rozh. civ., dle něhož podle § 46 odst. 7 exekučního řádu je soudní exekutor povinen vydat insolvenčnímu správci i to peněžitě plnění, které povinný poskytl exekutorovi na úhradu pohledávky oprávněného dobrovolně a které soudní exekutor nepředal oprávněnému předtím, než nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení na majetek povinného.

[19] Početnější judikatura k § 46 odst. 7 exekučního řádu či k § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního řádu se zabývala otázkou, zda po zahájení exekučního řízení je exekutor povinen vydat insolvenčnímu správci celé vypořádané plnění či zda si z vypořádaného plnění může odečíst náklady exekuce a teprve poté zbylou částku vydat insolvenčnímu správci. Tato judikatura se však vůbec nezabývala otázkou, zda má exekutor povinnost vydat insolvenčnímu správci veškeré vypořádané plnění, které má v okamžiku zahájení insolvenčního řízení na účtu, bez ohledu na to, kdy jej vymohl (usnesení NS ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3182/2014, č. 32/2015 Sb. rozh. civ.; nález ÚS ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. IV. ÚS 378/16; usnesení NS ze dne 31. 7. 2017, sp. zn. 29 Cdo 3185/2015).

[20] Ani kárné soudy se doposud touto otázkou nezabývaly. Jediným rozhodnutím, které se nynější sporné otázky blíží (nicméně ji neřeší), je rozhodnutí ze dne 6. 12. 2010, čj. 14 Kse 1/2009-74. V této věci exekutor učinil úkony rozhodné pro nařízení a provedení exekuce před zahájením insolvenčního řízení. Po zahájení insolvence došly exekutorovi na účet prostředky odepsané finančním ústavem z účtu povinného. Exekutor poté čekal s výplatou částky až do skončení insolvenčního řízení vydáním usnesení o zastavení řízení. Až poté vypořádané prostředky vyplatil oprávněným v exekuci. Sporná zde byla především otázka, kdy zanikají účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, tedy zda exekutor, který v den vydání usnesení o zastavení exekuce vyplatil vypořádané plnění oprávněným v exekuci, nepostupoval v rozporu s § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona. Dále byla sporná otázka, zda exekutor porušil § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona tím, že po

zahájení exekuce obdržel od peněžního ústavu plnění odepsané z účtu povinného. NSS v této souvislosti uvedl: „*Pokud soudní exekutor učinil úkony rozhodné pro nařízení a provedení exekuce před zahájením insolvenčního řízení, přičemž po jeho zahájení přibyly na jeho účet peněžní prostředky odepsané peněžním ústavem z účtu povinného, nelze prokázat, že exekutor vymohl peněžité plnění v rozporu s § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona.*“

[21] Proti výkladové linii prezentované komentářem cit. v bodě [16] shora a Krajským soudem v Českých Budějovicích cit. v bodě [18] shora stojí ovšem opačný interpretační směr, který v podstatě odpovídá názoru kárně obviněného exekutora. Podle tohoto názoru exekutor je povinen vydat insolvenčnímu správci pouze plnění, které mu bylo připsáno na účet až po zahájení insolvenčního řízení. Kárný soud podotýká, že významné bezesporu též je, že tyto názory hájí osoby nijak nespojené s kárně obviněným (jiná by pochopitelně byla situace, pokud by se snad v literatuře objevil ojedinělý článek sepsaný samotným kárně obviněným anebo některým z jeho zaměstnanců).

[22] Na prvním místě je třeba uvést knihu WOLFOVÁ, J. - ŠTIKA, M. *Soudní exekuce*. Praha: Wolters Kluwer, 2016. Jak v knize oba autoři vysvětlují:

„24.2.1 Podání insolvenčního návrhu

Rozhodným okamžikem pro aplikaci ust. § 46 odst. 7 ex. řádu je podání insolvenčního návrhu (věřitelského, dlužnického). Tato skutečnost se projeví ve velmi krátkém okamžiku ve veřejně dostupném insolvenčním rejstříku (internetová databáze), kam standardně soudní exekutoři pravidelně nahlíží, případně mají své informační systémy na tento webový portál napojeny dálkovým způsobem tak, aby měli aktualizovaná data.

Jakmile se na webovém portálu insolvenčního rejstříku objeví nově zahájené insolvenční řízení, ze kterého je patrné, že byl podán insolvenční návrh, soudní exekutor musí bez dalšího reflektovat ust. § 46 odst. 7 ex. řádu ve spojení s ust. § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona. Nesmí provádět úkony, jimiž se provádí exekuce.“

(WOLFOVÁ, J., ŠTIKA, M. *Soudní exekuce* [online]. Praha: Wolters Kluwer, 2016, kap. 24, verze dostupná v ASPI)

[23] Nyní sporné otázce se oba autoři detailně věnují, a to v rozsahu mnohem větším, než tak činí komentář cit. v bodě [16] shora. Dle obou autorů je pro zodpovězení problému nutno nejprve vymezit okamžik, kdy vzniká vlastnické právo oprávněného k vymoženým finančním prostředkům. Zdůrazňují, že zaplacením dluhu dlužníkem na účet exekutora dluh dlužníka vůči věriteli zaniká, případná pozdější úhrada vyplacené částky exekutorem dlužníkovi nemůže jít proto k tíži oprávněného ani dlužníka:

„24.2.2 Vymožené plnění před podáním insolvenčního návrhu

Velmi diskutovanou otázkou je, jak naložit s legitimně vymoženými finančními prostředky, které byly soudním exekutorem vymoženy ještě před podáním insolvenčního návrhu, ovšem oprávněnému byly zaslány až v době po podání insolvenčního návrhu. Primární otázka, kterou je nutné zodpovědět, je vymezení okamžiku, kdy vzniká vlastnické právo oprávněného k vymoženým finančním prostředkům. Klíčovým judikátem je Rozsudek NS ČR, sp. zn. 32 Cdo 3594/2007, jehož právní věta zní: "zaplacením dluhu dlužníkem na účet exekutora dluh dlužníka vůči věriteli zaniká.

pokračování

Případné prodlení exekutora s předáním vymožené částky oprávněnému je věcí vnitřního vztahu mezi exekutorem a oprávněným, nemůže však jít jakkoliv k tíži povinného, který dluh splnil." Dále pak Rozsudek NS ČR, sp. zn. 20 Cdo 4267/2007, který stanoví, že "jestliže je oprávněným na základě dohody s exekutorem označen jako účet, kam má být plnění připsáno, účet exekutora, je třeba přijmout závěr, že plněním na účet exekutora došlo k provedení exekuce."

Výše uvedená judikatura tak podporuje závěr, že vymožené plnění před podáním insolvenčního návrhu, které soudní exekutor do podání insolvenčního návrhu oprávněnému nezaslal, může zaslat následně oprávněnému po podání insolvenčního návrhu. Jde totiž pouze o věc vnitřního vztahu mezi exekutorem a oprávněným. [...]"

[24] Podobným směrem jde o dva roky později též časopisecký článek MORKESOVÁ, E., Střet insolvence a exekuce, *Komorní listy* č. 2/2018, s. 9. Rovněž tento článek vychází z teze, že právně korektní je výklad, že prostředky připsané na účet exekutora se stávají vlastnictvím oprávněného, neboť exekutor je místem pro plnění dluhu povinného. Současně E. Morkesová upozorňuje, že v praxi však převažuje přístup opačný:

„Jak však naložit s prostředky v exekuci již vymoženými, které nebyly převedeny oprávněnému nebo určeny na náklady exekuce pravomocným příkazem k úhradě nákladů exekuce? Zde vyvstává další poněkud problematický bod. Co se týče prostředků, které exekutor získá až po zahájení insolvenčního řízení, zde je situace jednodušší, protože tyto bez dalšího náležejí do majetkové podstaty dlužníka v insolvenčním řízení a po zjištění úpadku a jmenování insolvenčního správce jsou do insolvenčního řízení vydány. Spor však nastává u plnění vymoženého před zahájením insolvenčního řízení, kdy exekutor nestihl z nějakého důvodu vyplatit plnění oprávněnému nebo zde není pravomocný příkaz k úhradě nákladů exekuce určující výši těchto vymožených nákladů, a vymožené plnění tak nemůže být na jejich úhradu použito. Budeme-li vycházet z teze, že exekutor je místem pro plnění dluhu povinného, tak připsáním vymoženého plnění na účet exekutora by se tyto prostředky měly stát vlastnictvím oprávněného a dluh povinného v této části zaniká, avšak pouze za předpokladu, že exekuce je již pravomocná a exekutor je oprávněn vyplatit vymožené plnění oprávněnému. Za takového ideálního stavu by tedy i v případě prohlášení úpadku povinného bylo možné tyto prostředky oprávněnému vyplatit, jelikož jsou již jeho vlastnictvím a nenáležejí do majetkové podstaty povinného. V praxi je však vyžadováno vydání i těchto prostředků do majetkové podstaty dlužníka v insolvenčním řízení.“

[25] Je tedy evidentní, že právní názor kárně obviněného exekutora byl v roce 2016 přinejmenším *prima facie* legitimní, rozhodně nejde o exces jdoucí proti jasné literě zákona nebo ustálené rozhodovací praxi. Kárný soud jen pro pořádek opakuje, že nynější rozhodnutí neříká, že tento názor je v souladu s exekučním řádem nebo insolvenčním zákonem. Nynější rozhodnutí neznamena nic více a nic méně než to, že byl-li právní názor kárně obviněného argumentačně možným vyústěním zákona, podporovaným částí odborné literatury, a nejdoucím proti ustálené judikatuře, nelze jej za tento právní názor kárně postihovat.

[26] Kárný soud na závěr poznamenává, že nepřehlédl rozsudek NS ze dne 26. 4. 2018, sp. zn. 29 Cdo 5643/2016, ve věci žaloby JUDr. D. K., LL.M., insolvenčního správce, proti

žalované Mgr. V. J., soudní exekutorce, Exekutorský úřad K. V této věci dospěl Nejvyšší soud k závěru, který podporuje výchozí teze kárného žalobce. Dle Nejvyššího soudu vydání (vyplacení) výtěžku zpeněžení zástavy zástavnímu věřiteli v době, kdy již nastaly účinky, které insolvenční zákon spojuje se zahájením insolvenčního řízení na majetek dlužníka (povinného v exekuci), je (nepřípustným) prováděním exekuce. Na věci nic nezměnilo ani to, že k zpeněžení zástavy došlo před zahájením insolvenčního řízení, dokonce ani to, že rozvrhové usnesení bylo rovněž vydáno před začátkem insolvenčního řízení.

[27] Ani tento rozsudek však na věci nic nemění. Lze totiž především upozornit, že Nejvyšší soud v této věci rozhodoval proti rozsudkům nižších soudů (rozsudky Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 22. 12. 2015, čj. 5 C 221/2015-49, a Krajského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2016, čj. 27 Co 256/2016-95), které dospěly k závěru přesně opačnému (který by v zásadě odpovídal i závěru nynějšího kárně obviněného). Navíc Nejvyšší soud v této věci připustil dovolání „*k řešení otázky dovolatelem otevřené, týkající se výkladu § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona, dosud Nejvyšším soudem v daných souvislostech beze zbytku nezodpovězené*“ (zvýraznění doplnil kárný soud). Rozsudek Nejvyššího soudu proto v podstatě ukazuje, že v roce 2016, kdy došlo k spornému skutku v nynější kárné věci, byl názor na výklad § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona a § 46 odst. 7 exekučního řádu nevyjasněný, civilní soudy (nebo alespoň jejich část) rozhodovaly stejným způsobem, kam směřuje názor kárně obviněného. Kárně obviněného rozhodně nelze sankcionovat v kárném řízení ani v situaci, kdy se snad jeho původní právní názor ukáže v důsledku dalšího vývoje civilní judikatury jako mylný.

[28] Na věci konečně nic nemění ani to, že exekutor zastával na počátku odlišný názor a nejprve celou věc považoval za pochybení svého úřadu (viz jeho žádost o vrácení vymožené částky ze dne 13. 9. 2016, adresovaná JUDr. V. V.). Kárný senát posuzuje legitimitu právního názoru exekutora z objektivního hlediska. Skutečnost, že původně zastával názor o vlastním pochybení, a teprve posléze se začal bránit na základě jiného právního názoru, nemůže mít pro věc význam, to ovšem za podmínky, že nový právní názor je *prima facie* legitimním právním názorem (viz body [8] až [11] shora).

[29] S ohledem na vše uvedené kárný soud kárně obviněného exekutora zprostil podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, kárné žaloby, neboť v žalobě uvedený skutek není kárným deliktem.

[30] Podle § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb. platí, že jestliže senát kárně obviněného zprostil kárné žaloby, má kárně obviněný nárok vůči státu na náhradu nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením. Vzhledem k tomu, že k rozhodnutí v této věci je nezbytné vyčíslení nákladů kárně obviněným, rozhodne o těchto nákladech kárný soud samostatným rozhodnutím (srov. § 19 odst. 3 in fine zákona č. 7/2002 Sb.)

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2019

JUDr. Zdeněk Kühn
předseda kárného senátu